ஓம்

ஸ்ரீ ஜிநாயநம:.

தருமசீலன்.

" அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு. "

(All Rights Reserved.)

புத்தகம் 3	இரௌத்திரிஸ்ரீ கார்த்திகைமீ 1920ஸ்ரீ நவம்பர்மீ	சஞ்சிகை 8

தருமோபதேசம்.

எண்சீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

தன்னிடம்வந் தேதேனும் வினவு வார்க்குச்
சாந்தமொடு முகமலர்ந்து விடைசொல் லாமல்
சின்னமதி யாலிடக்காம் வார்த்தை பேசிச்
செருக்குடனே யிருப்பவனும் திறந்து வாயை
என்னவித மானசொல்லு மியம்பி டாம
லிருப்பவனு மேயுலகிற் கீழ்க ளாவார்
இன்னுமிவர் தமைக்காண்டா மிருக மென்ன
இயம்புவது மெப்பொழுது மேற்ற தாமே. (ருரு)

பத்தியுடன் பணிவிடைகள் செய்யும் போதும்
பக்ஷமின்றி மருமகள்மேல் விரோதங் கொண்டு
நித்தநித்த மவளோடு போர் தொடுத்து
நேர்மைவிட்டுக் குடும்பத்தில் கலகஞ் செய்து
கத்துகின்ற மாமிபெண்ணின் பிறப்பே யல்ல
கடைப்பட்ட கழுதையவள் குடித்த னத்தை
எத்தினத்துங் கெடுக்கின்ற சனியு மாவாள்
இவளிருக்கும் வீடுசுடு காட தாமே. (ருசு)

பெற்றபிள்ளை யெனநினைத்துத் தினமும் மிக்க
பிரியமொடு மருமகளைப் பாது காக்கும்
குற்றமிலா மாமிதன்மேல் குறையே சொல்லிக்
குதர்க்கங்கள் பலபேசிக் குடும்பந் தன்னில்
சற்றேனுஞ் சந்தோஷம் விளைத்தி டாமல்
சண்டைதனை விளைக்குமரு மகளே பேயாம்
[illegible]குடும் பத்தருவுக் கிவளே வேருக்
குள்ளரிக்கும் பூச்சியென வுரைக்க லாமே. (ருஎ)

தருமசீலன்.

இரௌத்திரிஹு கார்த்திகைமீ

நல்லறிவும் புல்லறிவும்.

நல்லறிவாவது, ஒன்றை மற்றொன்றாகக் கருதாமல் எதையும் உள்ளபடி உணர்ந்து அறிவாளராகிய ஆன்றோர் மனதிற்குத் திருப்தியுண்டாகுமாறு ஒழுங்காக நடத்தலாம். புல்லறிவாவது ஒன்றை வேறொன்றாகக் கருதி எந்தப்பொருளின் இயற்கைக் குணத்தையும் உள்ளவாறு உணராமல் விபரீதமான எண்ணங்களுடன் பெரியோர்க்கு வெறுப்புண்டாகும்படி நடத்தலாம். கரும்பு தித்திக்குமென்று அதன் இயற்கைக்குணத்தை உணர்தல், எட்டிக்காயைக் கசப்புடையதென்று தெளிதல், சீதள பதார்த்தங்கள் உடம்பிற்குக் குளிர்ச்சி நோயை உண்டாக்குமென்றுணர்தல், உஷ்ணபதார்த்தங்கள் வெப்பநோயை உண்டாக்குமென்றறிதல், துஷ்டஜந்துக்களைக் கெட்டவை யென்று நிர்மானித்தல், சாதுவான பிராணிகளை நல்லனவென்று கண்டுகொள்ளுதல், தீயரைத் தீயரென்றே தெளிதல், நல்லோரை நல்லவரென்றே எண்ணுதல், உயர்ந்தோரை மேலானவராகவே கருதுதல், அற்பரை அற்பரென்றே மதித்தல், மெய்யை உண்மை யென்றே உறுதி கொள்ளுதல், பொய்யைப் பொய்யென்றே சிந்தித்தல் முதலியவைபோன்றவைகளெல்லாம் நல்லறிவைச் சார்ந்தவைகளாம். கசப்பைத் தித்திப்பாகவும் தித்திப்பைக் கசப்பாகவும் கருதுதல், கெட்டவஸ்துக்களை நல்லனவாகவும் நல்ல வஸ்துக்களைக் கெட்டனவாகவும் மதித்தல், மேலோரைக் கீழோராகவும் கீழோரை மேலோராகவும் நிர்மாணித்தல், உதவிசெய்தோரைத் தீங்கு செய்தோராகவும் தீங்கு செய்தோரை நன்மை செய்தோராகவும் கருதுதல், மெய்யைப் பொய்யாகவும் பொய்யை மெய்யாகவும் விள்ளுதல், தெய்வத்தைத் தெய்வ மில்லையென்றும் தெய்வ மல்லாததைத் தெய்வமென்றும் சிந்தித்தல்,

சுத்தத்தை அசுத்தமாகவும் அசுத்தத்தைச் சுத்தமாகவும் நினைத்தல் முதலியவை போன்ற குணங்களெல்லாம் புல்லறிவைச் சார்ந்தவைகளாம்.

இவற்றுள் நல்லறிவானது இம்மையிற் செல்வத்தையும், சௌக்கியத்தையும், நல்லோர் உறவையும், புகழையும் உண்டாக்குவதோடு மறுமையிலும் நற்பதவியை உண்டாக்கும்; முத்திக்கும் வித்தாகும். புல்லறிவோ இவ்வுலகத்தில் தீராவறுமையையும், பொரத்துன்பத்தையும், பலர் பகையையும், சதா நிந்தையையும் அளிப்பதோடு, இவ்வுலகத்தைத் துறந்த பின்னரும் மீளாநரகின் வாழ்வையுண்டாக்கிவிடும். இவற்றை யுணர்ந்தே நல்லோரெல்லாரும் நல்வழிப்பட் டுய்கின்றனர்; தீயோரெல்லாரும் தீநெறிக்குட் புகுந்து சீர்கெட்டுத் திரிவர். இவர்களுள் நல்லோர் நன்மையையே அடையக்கூடியவர்களாயிருத்தலின் அவர்களைப்பற்றி நாம் ஒன்றும் சொல்லவேண்டியதில்லை. தீயோர் தங்கள் குணத்தாலும் செய்கையாலும் கேடடையக் கூடியவர்களாயிருத்தலினாலே, அவர்கள் அக்குணங்களினின்றும் நீங்கி நல்வழிப்பட் டுய்யுமாறு அவரைப்பற்றிச் சில விஷயங்களைக் கூறவேண்டியது அவசியமாதலின், அவர்களின் இயற்கைகளைப்பற்றிச் சில வார்த்தைகள் கூறி அவர்க்குறிவுறுத்துவாம்:

புல்லறிவாளர் செய்கைகள் உலகத்தில் மிகவும் விநோதமாயிருக்கும். இவர்கள் நல்லவர் கூறும் வார்த்தைகளைச் சிறிதும் கவனிக்கவே மாட்டார்கள்; இடம்பமில்லாத சாதுக்களைக் கண்டால் அவமதிப்பார்கள்; இடம்பமுள்ள ஓர் அயோக்கியனைக் கண்டால் அவனுக்கு மிக்க மரியாதை செய்வார்கள்; படிப்பாளிகளைக் கண்டால் இகழ்ந்து பேசுவார்கள்; வாயாடித்தனமாகப் பேசும் நிர்மூடனொருவனைக்கண்டால் பெரிய வித்வானென்று நினைத்துக் கொண்டாடுவார்கள்; தமக்கு நன்றி செய்தாரிடத்தே நன்றி பாராட்டமாட்டார்கள்; தீங்கு செய்வார்மீது அதிக விசுவாசமாயிருப்பார்கள்; ஆகாத வஸ்துக்களைத் தின்று அவஸ்தைப்படுவார்கள்; நல்லவற்றைத் தள்ளி விடுவார்கள்; பெருமைக்காக ஆடையாபரணங்களை யணிந்து தெருவில் தலை நிமிர்ந்து நடப்பார்கள்; அடக்கத்தை அடியோடு கைவிட்டு விடுவார்கள்; சிறிது தர்மத்தையாவது பெருமையின்றிச் செய்யவேண்டிய முறைப்படி செய்யமாட்டார்கள்; பெருமைக்காகப் பல ஜனங்களைத் திரட்டி அவர்களுக்கு வெறுந்தண்ணீர் வார்த்து நாங்கள் அளவற்ற தருமஞ்செய்கிறோம்,

என்று பத்திரிகைகளிலும் இடம்பமாக எழுதிவிட்டுக் கண்ட கண்ட விடங்களிலெல்லாம் வாய்ப் பறை யறைவர்; தங்களிடம் ஒரு வெள்ளிப்பாத்திர மிருந்தால் அதைப் பிறரறியும்படி செய்யவேண்டுமென்று அதில் ஜலத்தை யெடுத்துக்கொண்டு ஒரு தெருவின் கடைசிவரை அனுவசியமாக நடந்து போய்க் கையைக்கழுவிவிட்டு அப்பாத்திரத்தைக் கையில் வைத்து வீசி நடந்து வருவார்கள்; சாஸ்திரக் கருத்தை யுணராமல் வாய்க்கு வந்ததையெல்லாம் நீதியாகப் பேசுவார்கள்; ஒரு மதத்தின் உண்மையை உணராமல் அதில் பல தோஷங்களைக் கற்பிப்பார்கள்; மத மயக்கத்தால் தெய்வங்களையும் பெரியோர்களையும் பலவாறு நிந்திப்பார்கள். இன்னும் இவர்களுடைய செய்கைகள் எத்தனையோ உண்டு. அவற்றையெல்லாம் எழுதப்புகுந்தால் ஒரு புஸ்தகமாக விரியும். இவர்களெல்லோரும் நற்கதி யடையவேண்டுமானால் இக் குணங்களை ஒழித்து நல்லொழுக்கத்தைக் கைக்கொள்ளவேண்டும்; பெரியோருரையை அனுசரித்து நடக்கவேண்டும்; உண்மையை உணரவேண்டும். அப்பொழுதுதான் இவர்கள் சௌக்கியத்தை யடைய முடியும். இப்பொழுது மகா பரிசுத்தம் பொருந்திய நம் ஜைன மதத்தின் உண்மையை உணராமல் சிலர் இதன் மீது தோஷாரோபணம் செய்கிறார்கள். அவர்களும் இங்குக் கூறியவர்களுள் ஒரு வகையாரே. அவர்கள் இதன் பக்கத்தில் வரும் ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ நேமிசாகர வர்ணி சுவாமிஜீ அவர்களுடைய உபந்நியாசத்தை நன்காராய்வாராயின் அவர்கட்கு நம் ஜைன மதத்தின் உண்மை புலப்படும். தங்கள் அபிப்பிராய பேதத்தையும் ஒழித்து அவர்கள் நன்னெறிக்கட்புகுவார்கள்.

பத்திராதிபர்.

ஜைனமதம்.

1920ஞு அக்டோபர்மீ 2உ கூடிய, காஞ்சீபுரம் ஜைன மஹா சபையில் மைசூர் ஸ்வஸ்திஸ்ரீ நேமிஸாகரவர்னி ஸ்வாமியார்வர்கள் கன்னட பாஷையில் செய்த உபந்நியாசத்தின் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு:—

மங்களாசரணம்.

[illegible]

[illegible]

ஸாத்விகோதிஷ்டிஃ ஸம்யஜ்ஞா ॥ ஸோபஸ்ஸௌக்ஷ்ம்ய பராக்ரம விபதி வ விஷ்வக்ஷ்மா ஜயஸ் ஸம்நியாநாக ॥ விஶ்வாத்மா விஶ்வசக்ஷுர் விபூதி ர்தா பவதாம் மங்களம் ஸ்ரீஜிநேஶஃ ॥

கனவான்களே!

தங்களபேக்ஷையின்படி நான் இன்று ஜைன மத ஸம்பந்தமான சில விஷயங்களைச் சொல்வதற்கு ஆரம்பிக்கிறேன். இவ்வளவு பெரிய விஷயத்தை இடையூறின்றிப் பூர்த்தி செய்வதற்கு என்னை எந்த பரமாத்மனது ஸ்மரணையானது சக்தியுள்ளவனாகச் செய்யுமோ அந்த பரமாத்மனை நான் சுத்த மனதினால் மேற்கூறிய சுலோகத்தின் மூலம், ஸ்துதி செய்தேன். அந்த சுலோகத்தின் தாத்பர்யத்தையும் தெரிவிப்பது அவசியமானபடியால் அதைச் சுருக்கமாக விவரிக்கிறேன்:

எந்த பரமாத்மன், இதர பிராணிகளைப் போல் தேகமென்னும் மூர்த்தத்தை யுடையவனும், ஆகாசத்தைப்போல் அமூர்த்தனாக விருக்கின்றவனும், கர்மராசிகளை தன் ஆத்மனை பாதிக்கவிடாமல் நாசஞ் செய்வதால் அக்கினியைப்போல் பிரகாசிக்கின்றவனும், க்ஷமா (பொறுமை) குண பரிபூர்ணத்தினால் பூமிக்குச் சமானமாக விருக்கின்றவனும், வாயுவைப் போல் பற்றற்றவனாயிருக்கின்றவனும், அதி சாந்தனாக விருப்பதால் ஜலத்தைப்போல் விளங்குகிறவனும், எந்த விகாரமு மின்றித் தனது பரிசுத்த குணங்களில் ஸ்வஸ்திதனாக விருக்கின்றவனும், லோகா லோகங்களை வியாபித்துக்கொண் டிருக்கும் ஞானமூர்த்தியாக விருக்கின்றவனுமாவனோ, அந்த ஸ்ரீ பரமாத்மன், தங்களெல்லோருக்கும் (தங்களோ டெனக்கும்) மங்களத்தை உண்டு பண்ணட்டும்.

மஹாசயர்களே!

நாம் பிரதமத்தில் “ஜைனமதம்” என்ற சப்தத்திற்கு அர்த்தமென்னென்று விசாரிப்போம்: ‘ஜி’ என்ற தாதுவிற்கு ஜெயிப்ப தென்றர்த்தம்; ஜி தாதுவிற்கு “நக்” என்ற ப்ரத்யயம் சேர்ந்து “ஜிந” என்ற சப்தம் சித்தியாகிறது. ஜிந என்றால் ஜெயிப்பவனென்றர்த்தம். “ஸம்ஸார து:கஹேதூந் ஜந்மஜராமரணாதீந் தத்ஹேதுபூதாந் ஜ்ஞாநாவரணாதி த்ரவ்யபாவகர்ம ஶத்ரூந் ஸமூலம் ஜயதீதி ஜிநஃ” என்றபடி ஸம்ஸார துக்கத்திற்குக் காரணமாக விருக்கும் ஜந்ம ஜரா மரண (பிறப்பு, மூப்பு, மரணம்) முதலானவைகளையும், அவைகட்குக் காரணமான த்ரவ்ய கர்ம, பாவ கர்மங்களென்னும் பேதமுள்ள ஞானவரணீய முதலான கர்ம சத்துருக்களையும் யார் நிர்மூலப்படுத்துகிறாரோ அதாவது மேற்சொன்ன ஸம்ஸார துக்கங்களையும், அவைகட்குக் காரணமாகிய சுபாசுப கர்மங்களையம் யார் ஸம்பூர்ண

மாக ஜெயிக்கிறானோ அந்த பரமாத்மனே 'ஜிந' என்ற நாமதேயத்தினால் ஸ்துதிக்கப்படுகிறான். அந்த பரமாத்மனால் சொல்லப்பட்ட தர்மத்திற்கு "ஜிநதர்மம்" என்று பெயர். அந்த தர்மத்தை நம்பும் ஜனங்களுக்கு ஜைனரென்று பெயர்.

பவ்ய சுரோத்ருகளே!

இப்போது ஜிந, ஜிநதர்மம், ஜைனமதம், ஜைனர் என்ற சப்தங்களுக்கு அர்த்த மின்னதென்று தங்களெல்லோருக்கும் தெளிவாகத் தெரிந்திருக்கலாம். இப்படி யிருந்தும் இந்தக் கலிகாலத்தின் மகிமையால் அநேக ஜனங்கள் இந்த மஹாமஹிமையுள்ள ஜைன தர்மத்தை வேறு விதமாக நினைத்துக்கொண்டிருப்பதுந் தவிர நானாவித அஸத்யமான தோஷாரோபணங்களை (தோஷங்களை சுமத்துதலை) இந்த பரிசுத்தம் பொருந்தியதும், ஸகல பிராணிகளுக்கும் ஹிதத்தை உண்டு பண்ணுவதுமான தர்மத்தின்மேல் கற்பிக்கிறார்கள்.

இவ்விதமான தோஷாரோபணங்களில் "ஜைனதர்மம் நாஸ்திக தர்மம்" என்றது ஒன்றாகவிருக்கிறது. சில துராகிருத பேயினால் பீடிக்கப்பட்டவர்கள் ஆரோபித்த இந்த மித்யா (பொய்) அபவாதத்தின் விஷயத்தில், இன்று விமரிசையாகப் பிரசங்கம் செய்ய வேண்டுமென்று தாங்கள் அபேக்ஷித்திருப்பதால் நான் அந்த விஷயத்தில் எனது பாஷணை (பேச்சை) ஆரம்பிக்கிறேன். இதர ஜனங்களுக்காகிலும், இதர மதஸ்தர்களுக்காகிலும் மனதை நோகப் பண்ணவேண்டுமென்ற உத்தேசம் நமக்கு ஸ்வல்பமாகிலும் இல்லை. விசாரசூன்யத்தினால் சிலர் சுமத்தும் தோஷங்கள் ஜைனமதத்திற்கு சம்பந்தப் பட்டவை யல்லவென்பதை யுக்தி பிரமாணங்களினால் காட்டுவதே இன்றைய எனது உபந்யாசத்தின் உத்தேசம்.

சூரியன் அந்தகாரமயனாக விருக்கின்றானென்று சொல்வது எவ்வளவு அவிவேக வார்த்தையோ அவ்வளவு அவிவேகவார்த்தையாக விருக்கிறது ஜைனமதம் நாஸ்திகமதமென்பது. சமுத்திரத்தில் ஜலமேயில்லை யென்று வாதிப்பது எப்படி அவிசாரரமணீயமானதோ அத்தகைய அவிசாரரமணீயமானதே ஜைனதர்மம் நாஸ்திக தர்மமென்று வாதிப்பதும், சூரியன் அந்தகாரமயனாக இல்லை; ஆனால் பிரகாசமயமாக விருக்கிறான் என்று சொன்னால் அது யாரை தூஷித்ததாகிறது? சமுத்திரத்தில் ஜலமே இல்லை என்று சொல்வது தப்பான வார்த்தை; ஆனால் சமுத்திரம் ஜல நிதியாக விருக்கிறது என்று சொன்னால் அது யாரை திரஸ்கரித்த (அலக்ஷியம் செய்த) தாகிறது? அஸத்திய வார்த்தையை அஸத்தியமென்று சொல்வதும், இருப்பதை இருப்பதாகச் சொல்வதும் யாரையும் தூஷித்தவையாகமாட்டா. அசத்யமான மித்யாரோபணங்களை பவித்ர (பரிசுத்த) மான ஒரு தர்மத்தின் மேல் சொல்வதற்கு சிலர் பயப்படுவதில்லை யென்றால், அத்தகைய அசத்யாரோபணங்களை நிவாரித்துக் கொள்வதற்கும் (அதாவது தடுப்பதற்கும்) யதார்த்த ஸ்வரூபத்தை பிரகடனம் செய்வதற்கும் சத்ய விசாரபரர்கள் ஏன் அஞ்சவேண்டும்?

ஜைனதர்மம் நாஸ்திக தர்மமல்ல, ஆனால் ஆஸ்திக மதங்களுக்கெல்லாம் சிரேஷ்டமானது. இப்போது நாம் ஆஸ்திக நாஸ்திக என்ற சப்தங்களின் அர்த்தத்தையும் நிஷ்பத்தியையும் விசாரிப்போம்: பாணினிவியாகரணம் 4-வது அத்தியாயம். 4-வது பாதம். 60-வது சூத்ரத்தில் ‘‘அஸ்தி நாஸ்தி திஷ்டம் மதி:’’ என்றும், இதற்கு பட்டோஜி தீக்ஷித விருத்தி ‘‘அஸ்தி பரலோக இத்யேவம் மதிர்யஸ்ய ஸ ஆஸ்திக:’’ என்றும், பாணினியைக் காட்டிலும் பிராசீனரான சாகடாயனாசார்யரது வியாகரணம், அத்தியாயம் 3, பாதம் 2, சூத்திரம் 61-ல், ‘‘தைஷ்டிகாஸ்திக நாஸ்திகா:’’ என்றும், இதற்கு விருத்தி ‘‘தைஷ்டிகாதய: டணம்காந்தா நிபாத்யந்தே. திஷ்டம் தைவம் ப்ரமாணமஸ்ய மதி: தைஷ்டிக: அஸ்தி பரலோகாதி இதி யஸ்ய மதி: ஆஸ்திக:, தத்விபரீதோ நாஸ்திக: ।’’ என்றும், அமரகோச பிரதம காண்டம் தீவர்கம் 5-வது ஸ்லோகத்தில், ‘‘த்ரியஸ்யாஸ்திதி நாஸ்திகதா’’ என்றும், இதற்கு மாஹேஸ்வரீ டீகாவில், ‘‘த்ரியஸ்ய அஸ்தி நாஸ்திகதா இதி தௌளபரலோகா ஸாவவாதிஜ்ஞா நஸ்ய’’ என்றும், இங்கிலீஷ் டிக்ஷனரியிலும், ஆஸ்திக சப்தத்திற்கு, “A believer one who says, there is a God in opposition to an atheist” (அதாவது கடவுள் இருக்கிறாரென்று சொல்பவன் ஆஸ்திகன்; அதற்கு விரோதமாகக் கடவுள் இல்லையென்று சொல்பவன் நாஸ்திகன்) என்றும், நாஸ்திகதா என்பதற்கு “The denial of a God. The dis belief of a future world.” அதாவது கடவுள் இல்லையென்று சொல்வதும் பரலோகம் இருக்கிறதென்பதை நம்பாமலிருப்பதும் நாஸ்திக்யதா (Atheism) என்றும் அபிப்பிராயங்கள் கூறப்படுகின்றன.

ஐயா சத்விசார சீலர்களே! மேற் சொன்ன விஷயங்களினால் நீங்களெல்லோரும் ஜைன தர்மம் நாஸ்திக தர்மமென்று சொல்பவர்களின் வார்த்தை அசம்பவ பிரலாபமென்று தெரிந்துகொள்ளக் கூடும். சகல ஜீவாத்மாக்களும் தங்கள் தங்கள் பாப புண்ணியங்களுக் கனுகுணமாக பரலோகத்தில் (ஜன்மாந்தரங்களில்) சுக துக்கங்களை அனுபவிக்கின்றனவென்பதும், பாப புண்யங்களென்னும் கர்மங்கள் விநாசமானவுடன் பரிசுத்தாத்மாக்களாகி கைவல்ய சுகத்தை அனுபவிக்கின்றனவென்பதும் ஜைனாகமங்களின் சாராம்சமாக விருக்கின்றன. இந்த விஷயத்தில் ஜைன மதத்தில் ஆயிரக் கணக்கான ஆர்ஷ கிரந்தங்கள் (மஹாரிஷிகளாலருளிய நூல்கள்) ஸம்ஸ்கிருத பிராக்ருத பாஷைகளிலும், தமிழ், கன்னடம், ஹிந்துஸ்தானி முதலான தேச பாஷைகளிலும் இப்போதுமிருக்கின்றன. இங்குச் சில பிராக்ருத சூத்ரங்களையும், ஸம்ஸ்கிருத சூத்ரங்களையும், மஹாரிஷிகளால் எழுதப்பட்ட கிரந்தங்களி லிருந்து எடுத்துக் காட்டுகிறேன்:

“ஜீவொ உவவொகமவொ அமுத்தி கத்தா ஸதெஹபரிமாணொ பொத்தா ஸம்ஸாரத்தொ ஸித்தொ ஸொ விஸ்ஸஸொட்டகஈ ॥” என்று (நேமிசந்த்ராசார்ய க்ருத த்ரவ்யஸங்க்ரஹத்தில் ஸ்லோகம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இதன் பொருளாவது:—ஆத்மன் ஜ்ஞான தர்சனமென்ற சைதன்யத்தையே லக்ஷணமாக உள்ளவன்; பூத பவிஷ்யத் வர்த்தமானகாலங்களிலும், பஹிரிந்திரியப் பிராணன்கள் 5. பலப்பிராணன்கள் 3. ஆயுஃபிராணன் 1 சுவாசோச்வாசப் பிராணன் 1 ஆக 10 பிராணன்களோடு ஜீவிப்பவன்; விருக்ஷம் முதலான பஞ்சஸ்தாவரங்களுக்கு ஸ்பர்சனேந்திரியப் பிராணன் 1. காயபலபிராணன் 1. ஆயுஃ பிராணன் 1. சுவாசோச்வாச பிராணன் 1. ஆக பிராணன்கள் 4; புழுக்கள் முதலான ஜீவன்களுக்கு மேற் சொன்ன 4 பிராணன்களோடு ரஸனேந்திரியப் பிராணன் 1. வசனபலப் பிராணன் 1. ஆக பிராணன்கள் 6; எறும்பு முதலான ஜந்துக்களுக்கு மேற் சொன்ன ஆறு பிராணன்களோடு கிராணேந்திரியப் பிராணன் 1 சேர்ந்து பிராணன்கள் 7; தும்பி முதலான ஜீவன்களுக்கு மேற் சொன்ன பிராணன்கள் ஏழோடு சக்ஷுரிந்திரியப் பிராணன் 1 சேர்ந்து 8 பிராணன்கள்; உடும்பு, உறன் முதலிய ஜீவன்களுக்கு மேற் சொன்ன 8 பிராணன்களோடு சுரோத்ரேந்திரிய பிராணன் 1 சேர்ந்து 9 பிராணன்கள்; மனிதர்களுக்கும், நாற்கால் ஜீவன்களுக்கும், கிளி, குயில், கருடன், முதலான பக்ஷிகளுக்கும் மேற்சொன்ன 9 பிராணன்களோடு மனோபலப் பிராணன் 1 சேர்ந்து 10 பிராணன்கள்” என்பதாம். இந்த விஷயங்கள் ஜைனாகமத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற பிராணி சாஸ்திரத்தில் (zoology) அதி விஸ்தாரமாகவும் விசித்ர வர்ணனைகளோடும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

ரூபரசகந்த ஸ்பர்சங்களென்னும் மூர்த்த குணங்களில்லாம லிருப்பதால் ஜீவன் அமூர்த்தன்; மனோவாக்கு காயங்களால் தான் செய்யும் கர்மங்களுக்கு கர்த்தா; அந்த கர்ம பலன்களாகிய சுக துக்கங்களை அனுபவிப்பதனால் போக்தா (அனுபவிக்கிறவன்); சமஸ்த கர்மங்களை நாசம் செய்து முக்தனாகும் வரையில் சதுர்கதி ரூபமாகிய சம்சாரத்தில் பிரமிப்பவன்; சரீர தாரியாக விருக்கும் போது அந்தந்த சரீரப் பிரமாணமாக வியாபித்திருப்பவன்; சகல கர்மங்களையும் நாசஞ் செய்தபிறகு தனது ஊர்த்தவகமன சுபாவத்தினால் லோகாக்ரத்தில் சிரஸ்தாயியா யிருந்து (நிலைபெற்றவனாயிருந்து) ‘சித்த’ என்னும் சுத்தாத்மனாகி மறுபடியும் எப்போதும் ஜன்மமரண கர்ம பந்த முதலான துக்கங்களினின்றும் நீங்கக் கூடியவன்.

சத் புருஷர்களே! இது வரையில் சொன்ன பிரமாணங்களினால் எல்லா ஜீவாத்மன்களும் தங்கள் தங்கள் பாப புண்யங்களுக் கனுகுணமாக இந்த லோகத்திலேயும் பரலோகத்திலேயும் (ஜன்மாந்திரத்திலும்) துக்க சுகங்களை அனுபவிக்கிறார்க ளென்றும், பாபபுண்யங்களென்னும் கர்மங்கள் சம்பூர்ணமாக நாசமானபின் பரிசுத்தாத்மனாகி, கைவல்ய சுகமென்னும் நித்ய சுகத்

தை அனுபவிப்பார்களென்றும், ஜைனாகமங்கள் பிரதிபாதிக்கின்றனவென்ற விஷயம் நீங்கள் விசதமாகத் தெரிந்துகொள்ள வில்லையா? இது மட்டுமல்ல. "ஆத்மாக்கள் அநாதியாகவும் அனந்தங்களாகவும் இருக்கின்றன; இவைகளை யாரும் சிருஷ்டிப்பதும் சம்ஹரிப்பதும் இல்லை" என்றவை போன்ற வர்ணனைகள் ஜைன வேதங்களில் எவ்வளவு விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனவோ அவ்வளவு விஸ்தாரமாக இதர மதக் கிரந்தங்களில் காண்பது துர்லப மென்று சொல்லக்கூடும். மேலும் பாருங்கள்:

ப்ரதமாமஸஂஜ்ஞிநோ யாந்தி வஂஶாஂஶ்ச ஸரீஸ்ருபா:।
மேகாஞ்சைவ விஹங்காஶ்ச அஞ்ஜநாஶ்ச போகிந:॥ ௧॥
தாமரிஷ்டாம் ஸிம்ஹாஸ்து மகவ்யாந்தாஸ்து யோஷித:।
நரா மத்ஸ்யாஶ்ச கச்சந்தி மாதவீந்தாஂஶ்ச பாபிந:॥ ௨॥
ந லபந்தே மநுஷ்யத்வம் ஸப்தம்யா நிர்கதா: க்ஷிதே:।
திர்யக்த்வே ச ஸமுத்பத்ய நரகம் யாந்தி தே புந:॥ ௩॥
மக்வ்யா மநுஷ்ய ஜாதேந ஷஷ்ட்யா பூமேர் விநிர்கத:।
ஸம்யமந்து புந: புண்யம் நாப்நுவந்தீதி நிஶ்சய:॥ ௪॥
நிர்கதா: [illegible] பஞ்சம்யா லபந்தே கேவலவ்ரதம்।
ப்ரயாந்தி ந புநர்முக்திம் பாவ ஸம்க்லேஶ யோகத:॥ ௫॥
லபந்தே நிர்வ்ருதிம் கேசிச்சதுர்த்யா நிர்கதா: க்ஷிதே:।
ந புந: ப்ராப்நுவந்த்யேவ பவித்ராம் தீர்த்தகர்த்ருதாம்॥ ௬॥
லபந்தே தீர்த்தகர்த்ருத்வம் ததோந்யாஸ்யா விநிர்கதா:।
நிர்கத்ய நாரகா ந ஸ்யுர்பலம் கேஶவ சக்ரிண:॥ ௭॥

என்று கூறுகிறபடி அஸஞ்ஞி பஞ்சேந்திரிய பிராணிகள் (ஞான மில்லாத பிராணிகள்) இறந்து நரகம் புகுவதாகில் முதல் நரகத்துக்கு மட்டிலும் போகும். ஸரீஸ்ரபஜாதி (நீர்ப்பாம்பு) முதலிய ஜந்துக்கள் இரண்டாவது நரகம் வரையிலும், கருடபேரண்ட முதலான குரூர பக்ஷிகள் 3-வது நரகம் வரையிலும், ஸர்ப்பங்கள் 4-வது நரகம் வரையிலும், ஸிம்ஹங்கள் 5-வது நரகம் வரையிலும், ஸ்திரீகள் இறந்து பாபத்தினால் 6-வது நரகம் வரையிலும், புருஷர்கள் இறந்து மஹா பாபத்தினால் கடைசியாகிய 7-வது நரகத்திலும் போய்ப் பிறப்பார்கள். இப்படியே திமிங்கலம் முதலான மஹா மத்ஸியங்களின் கதியுமாகும். மேலும் ஏழாநரகத்தில் இறந்து வெளிப்பட்ட ஆத்மன்கள் மறுபவத்தில் மனிதனாய்ப் பிறப்பதில்லை. ஆனால் திர்யக்கதியிலே பிறந்து மறுபடியும் இறந்து நரக கதியை யடைவார்கள். 6-வது நரகத்திலிரு

ந்து வெளிப்பட்ட ஜீவர்கள் மனிதனுய்ப் பிறக்கக் கூடும். ஆனால் வ்ரத ஸம்யமங்களை அடையக்கூடிய வலிவு சுத்தி அவர்களின் ஆத்மனில் உண்டாகாது. 5-வது நரகத்திலிருந்து வந்தவர்கள் மனிதராய்ப் பிறந்து விரதாதிகளை அடையக் கூடும். ஆனால் அதே ஜன்மத்தில் முக்தி யடைய முடியாது. 4-வது நரகத்திலிருந்து வந்து மனிதராய்ப் பிறந்தவர்கள் ஒரு சமயம் அதே ஜன்மத்தில் தபஸ் ஸாமர்த்தியத்தினுல் சகல கர்மங்களையும் க்ஷயம் செய்து முக்தி யடையவும் கூடும்; ஆனல் தீர்த்தகர பதவியை அடைய முடியாது. 3-2-1 வது நரகங்களிலிருந்து வந்து மனிதராய்ப் பிறந்தவர்கள் தீர்த்தகரர்களாகலாம்; ஆனல் பல தேவ வாசுதேவ பிரதிவாசுதேவ பதவிகளை அடைய முடியாது. மேலும்,

ஸம்க்யாதீதாயுஷாம் ந்ரூணாம் தேவேஷ்வேவாஸ்தி ஸங்க்ரம:।
நிஸர்கேண பவேத்யேஷாம் யதோ மந்தகஷாயதா॥ ௧॥

ஶலாகாபுருஷா நைவ ஸம்க்யாநந்தர ஜந்மநி।
திர்யக்த்வே மாநுஷத்வே ச ஸாஜ்யா: ஸித்திக்ஷதா ததே॥ ௨॥

பஜ்யா ஜ்யேஷ்டயோ ஜீவா: ஸஞ்ஜ்ஞிநோ ஸஞ்ஜ்ஞிநோऽதவா।
வ்யந்தரேஷு ப்ரஜாயந்தே ததா பவநவாஸிந:॥ ௩॥

ஸங்க்யாதீதாயுஷோ மர்த்யாஸ்திர்யஞ்சஶ்சாப்யஸத்ருஶ:।
உத்க்ருஷ்டாஸ்தாபஸாஶ்சைவ யாந்தி ஜ்யோதிஷ்கதேவதா:॥ ௪॥

ப்ரஹ்மலோகே ப்ரஜாயந்தே பரிவ்ராஜ: ப்ரகர்ஷத:।
ஆஜீவாஸ்து ஸஹஸ்ராரம் ப்ரகர்ஷேண ப்ரயாந்தி ஹி॥ ௫॥

உத்பத்யந்தே ஸஹஸ்ராரே திர்யஞ்சோ வ்ரதஸம்யுதா:।
அத்ரைவ ஹி ப்ரஜாயந்தே ஸம்யக்த்வாராதகா நரா:॥ ௬॥

த்ருத்வா நிர்க்ரந்தலிங்கம் யே ப்ரக்ருஷ்டம் குர்வதே தப:।
அந்த்யக்ரைவேயகம் யாவதபவ்யா: கலு யாந்தி தே॥ ௭॥

யாவத்ஸர்வார்த்தஸித்திம் தாவந்நிர்க்ரந்தா ஹி தத: பரம்।
உத்பத்யந்தே தபோயுக்தா ரத்நத்ரயபவித்ரிதா:॥ ௮॥

என்று கூறுகிறபடி போக பூமி மனிதர்களும், திர்யக் பிராணிகளும் இறந்து தேவகதியை அடைவார்கள். சலாகா புருஷர்கள் (சக்ரவர்த்திகள் வாசுதேவப் பிரதிவாசுதேவர்கள்) மறுபவத்தில் திர்யக் பிராணிகளாகவும், மனிதராகவும் பிறப்பதில்லை. அவர்களில் சிலர் முக்தியடைவார்கள்; சிலர் ஸ்வர்க்கத்தை

யும் சிலர் நரகத்தையு மடைவார்கள். ஸக்ஞி அஸக்ஞி என்னும் திர்யக் பிராணிகள் இறந்து ஊர்த்துவ கதி யடைவதானால் பவணதேவர்களாகவும், வியந்தர தேவர்களாகவும் பிறப்பார்கள். போக பூமி மித்யாதிருஷ்டிகளும், தாபஸர்களென்னும் ஒரு விதமான மித்யா தபஸிகளும், இறந்து ஜோதிஷ்க தேவர்களாகப் பிறப்பார்கள். பரிவ்ராஜ ரென்னும் ஒரு வித மித்யாதபஸிகள், இறந்து பிரஹ்ம கல்பமென்னும் 5-வது ஸ்வர்க்கம் வரையில் போய் ஜனிப்பார்கள். ஆஜீவகரென்னும் தபஸிகள், இறந்து ஸஹஸ்ரார கல்பமென்னும் 12-வது ஸ்வர்க்கம் வரைக்கும் போய்ப் பிறப்பார்கள். ஸம்யகத்துவமும், அணுவிரதமுமுள்ள திர்யக் பிராணிகளும் கூட அதே ஸ்வர்க்கத்தில் ஜனிப்பார்கள். கேவலம் சம்யக் திருஷ்டிகளாகிய கிரகஸ்தர்களும் (அவிரதஸம்யக் திருஷ்டிகளென்னும் 4-வது குண ஸ்தான மனிதர்களும்) அதே 12-வது ஸ்வர்க்கம் வரையில் போய்ப் பிறப்பார்கள். அபவ்யராக விருந்து பஹிரங்கத்தில் திகம்பரராகி கோர தபசு செய்யும் மனிதர்கள் (திரவ்யலிங்க முனிகள்) அந்திய க்ரைவேயக மென்னும் சுவர்க்கம் வரையிலும் போய்ப்பிறப்பார்கள். பவ்யாத்மாக விருந்து திகம்பர முனிகளாகி உத்கிருஷ்ட தபஸ் செய்யும் மஹாத்மன்கள், ஸர்வார்த்த ஸித்தியென்னும் ஸ்வர்க்கம் வரையிலும் போய்ப் பிறப்பார்கள். இது தான் கடைசி ஸ்வர்க்கம். ஸகல கர்மங்களையும் துவம்ஸம் செய்த ஆத்மாக்கள் அழிவில்லாத முக்தி சுகத்தை அடைவார்கள். இது மேற் சொன்ன ஸ்லோகங்களின் அபிப்பிராயம்.

ஐயா ஸஜ்ஜனர்களே !

பரலோககத்யாகதி பாப புண்ய சுவர்க்க மோக்ஷ மிவை முதலானவற்றைப் பற்றிய வர்ணனைகள் ஆர்ஹந்திய பரமாகமங்களில் எவ்வளவு விஸ்தாரமாக விருக்கின்றன வென்பது இவ்வளவிலேயே தங்களுக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருக்கும். முன் சொன்னபடி இத்தகைய விஷயங்களை பிரதிபாதிக்கும் பெரிய பெரிய ரிஷிப்பிரணீத கிரந்தங்கள் நூற்றுக்கணக்காக விருக்கின்றன. சமயம் கொஞ்சமானதால் இப்போது அதிக ஸ்வல்பத்தையே தங்களது சுருதி பதத்திற்குக் கொண்டுவந்தேன். இப்பொழுது பரலோக நம்பிக்கை, ஜைனதர்மாவலம்பிகளுக்கு எவ்வளவு திடமாக விருக்கிற தென்பது இதனால் தங்களுக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருக்கலாம். இப்படிக்கிருந்தும் ஜைன தர்மம் நாஸ்திக தர்ம மென்று சொல்வதற்கு நாக்கை நீட்டுபவனது ஸாகஸம் மிகவும் ஆச்சரிய கரமானது. சிலர் ஜைனர்கள் கடவுளை ஸ்வீகரிப்பதில்லை; ஆகையால் அவர்கள் நாஸ்திகர்க ளென்று சொல்லுகிறார்கள். ஸ்ரீ ஆர்ஹந்தியமத (ஜைனமத) சித்தாந்தத்தில் பரமேஸ்வர சம்பந்தமான கதனம் (சொல்) எவ்வளவு விஸ்தாரமாகவும், பவித்ரமாகவு மிருக்கிறதோ, அவ்வளவு வியக்தமான கதனம் வேறிடத்தி லிருக்கமாட்டாது. சில சந்தர்ப்பங்களில் இதர மதங்களில் பரமேஸ்வரன் ராகத்வேஷ முதலான தோஷ ரஹிதனென்று சொல்லி யிருந்தாலும் வேறு சில இடங்களில் அதற்கு விருத்தமாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஜைன மதத்திலோ வென்றால் எல்லாவிடங்களிலும் கடவுள் சர்வதாபரிசுத்த னென்றே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

மங்களாசரண சுலோகத்தைத் விவரித்தபோதே இந்த விஷயத்தை நீங்களெல்லோரும் தெரிந்து கொண்டிருக்கலாம்.

கடவுளின் பவித்ரமாகிய ஸ்வரூபங்களையும், குணங்களையும், விவரிக்கும் நூற்றுக்கணக்கான ஆர்ஷ கிரந்தங்கள் இந்தக் கலி காலத்திலேயும் ஜைனர்களிடத்தில் இருக்கின்றன. இவைகள் ஒன்றையாகிலும் தங்கள் சுருதிபதத்திற்கு வரவழைத்துக் கொண்டவர்கள் அதாவது (கேள்விப்பட்டவர்கள்) மேற்சொன்ன அசம்பத்த பிரலாபத்தை என்றும் செய்யமாட்டார்கள். இன்னும்,

ஐயா தூரதர்சிகளே!

𑌕𑍍𑌷𑍁𑌧𑌾𑌤𑍃𑌷𑌾 𑌭𑌯𑌂 𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑍋 𑌰𑌾𑌗𑍋 𑌮𑍋𑌹𑌶𑍍𑌚 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌨𑌂।
𑌜𑌰𑌾 𑌰𑍁𑌜𑌾𑌚 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌦𑌃 𑌖𑍇𑌦𑍋 𑌮𑌦𑍋𑌰𑌤𑌿𑌃॥

𑌵𑌿𑌸𑍍𑌮𑌯𑌂 𑌜𑌨𑌨𑌂 𑌨𑌿𑌦𑍍𑌰𑌾 𑌵𑌿𑌷𑌾𑌦𑍋𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑌶 𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌾𑌃।
𑌤𑍍𑌰𑌿𑌜𑌗𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌦𑍋𑌷𑌾𑌃 𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣𑌾 𑌇𑌮𑍇॥

𑌏𑌭𑌿𑌰𑍍𑌦𑍋𑌷𑍈𑌰𑍍 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌸𑍋𑌯𑌮𑌾𑌪𑍍𑌤𑍋 𑌨𑌿𑌰𑌂𑌜𑌨𑌃।
𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌂𑌤𑍇 𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍇𑌽𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌿𑌣𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾𑌃॥

என்றபடி, பசி முதலான 18 தோஷங்கள் ஸாதாரணமாக லோகத்திலுள்ள சமஸ்த ஜீவன்களிடத்திலு முள்ளவைகள். இந்த தோஷங்களினின்றும் யார் நீங்கி இருக்கிறார்களோ அவர்களே பரிசுத்த பரமாத்மனாகும். இந்த் தோஷங்கள் யாரிடத்தி லிருக்கிறதோ அவர்கள் சம்சாரிகளென்று கருதப்படுவார்கள். இதை நன்றாகப் பரிசீலனை செய்தால் ஜைனமதம் தோஷ ரஹிதமான பரமாத்மனையே கடவுளென்று ஸ்வீகரிக்கிற தென்று தெரிகிறது. ஆனால் மேற் சொன்ன தோஷங்களில் ஒன்றாகிலும் கொஞ்சமேனும் எந்த ஆத்மனிடத்தில் இருக்கிறதோ அந்த ஆத்மன் ஜீவாத்மனே யொழிய பரமாத்மனல்லவென்பது ஜைனமத சித்தாந்தமாக விருக்கிறது.

சிலர் ராகத்வேஷ மோஹமுதலான விகாரமுள்ள ஜீயாத்மன்களையுங் கூட கடவுளென்பதாகச் சொல்லிக்கொண்டு அவரைக் கடவுளென்று ஜைனாகமங்கள் சொல்வதில்லை யாதலால் ஜைனமதம் நாஸ்திக மதமென்று சொல்கிறார்கள். இந்த வார்த்தை அப்படிச் சொல்பவருக்கே அவமானத்திற்கு ஹேதுவாக விருக்கிற தென்பதாக சாதாரண மனிதனும் தெரிந்து கொள்ளக் கூடும். ராகத்வேஷ மோஹ விஷயாசக்த பக்ஷ பாத முதலான களங்கமுள்ள ஆத்மன் கடவுளென்றானால் இதர ஜீவாத்மன்கள் எல்லாம் கடவுளாகக் கூடும். "அஜ்ஜநட்ட ஆலதமரவெந்து கேணி ஹாகி கொண்ட" (அதாவது பாட்டன் கட்ட ஆலமரமென்று தூக்கு போட்டுக் கொண்ட) என்னும் பழமொழிக்கிணங்க, தான் பாடின பாட்டையே பாடிக்கொண்டு, எவ்வளவு பவித்ரமான விஷயமானாலும், எப்படிப்பட்ட ஸத் புருஷர்கள் சொல்லியதானாலும்

அதைக் கேட்காதபடி காதை மூடிக்கொள்பவனுக்கு எந்த வார்த்தைதான் கேட்கக்கூடும். ஆனால் சத்விசார மென்னும் திராசைக் கைக்கொண்ட ஸத் புருஷர்கள் அவர்களை நிறுத்து அவர்களின் பாரத்தை நிர்ணயிப்பார்க ளல்லவா?

இன்னும் சிலர் கடவுள் எல்லாவற்றையும் சிருஷ்டிக்கிறு ரென்றும், அவரே அவைகளை சம்ஹரிக்கிறு ரென்றும், துர்ப்பலமான சித்தாந்தத்தை ஸ்வமதத்திற்கு மஹாபிராணனுகக் கற்பித்துக்கொண்டு அந்த அனர்த்த கர மான வார்த்தையை ஸ்ரீ ஸர்வக்ஞமதம் (ஜைனமதம்) ஒப்புக்கொள்வதில்லை யாகையால் அந்த ஜைனமதம் நாஸ்திக மதமென்று சொல்கிறுர்கள்.

இந்த வார்த்தைகள் மத சாஸ்திரங்களிலும் நியாய சாஸ்திரங்களிலும் பரிசய முள்ளவர்களுக்குக் குழந்தைகள் வார்த்தைபோல் காணப்படும். பர மாத்மனுகிய கடவுள் எல்லாவற்றையும் சிருஷ்டிப்பவ ரென்றுல், லோகத்தி லிருக்கும் அசங்கியாத குரூரப்ராணிகளையும் பாபப்ராணிகளையுங்கூட கடவு ளே சிருஷ்டிக்கிறுரென்று கடவுளின்மேல் சிருஷ்டி கர்த்திருத்வ பாரத் தைச் சுமத்துகிறவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளவே வேண்டும்; இவர்கள் கடவுளின் பக்தர்களல்ல. கடவுளுக்கு துரோகிகளென்று பஹிரங்கமாகச் சொல்லலாம். ஏனெனில், இப்படிப்பட்டவர்கள் தயாமயனும் ஞானமூர்த்தியுமான பவித்ர பரமாத்மனை நிந்திப்பவர்களாக இருக்கிறுர்கள். கடவுள் சகல ஜகத்தையும் அதற்குள்ளிருக்கும் சமஸ்த பிராணிகளையும் ஒருங்கே சம்ஹரிக்கிறுரென்று சொல்லும் வார்த்தையும் மிகப் பயங்கரமானது. மேலும் இவ்விதமான வார் த்தைகள் கடவுளை நிந்திக்கும் வர்த்தைகளே. ஒரு தகப்பன் தனக்குப் பிறந்த குழந்தைகளை ஒருங்கே கொன்று விடுகிறுனென்று சொன்னுல் அந்தத் தந்தை எவ்வளவு நிஷ்கருணையும் குரூரமும் விசார சூன்யமும் உள்ளவனு யிருக்கக் கூடும். நிஷ்பக்ஷபாதிகளாகிய சத் புருஷர்கள் இந்த விஷயங்களில் சாவ தானபராரவார்களென்று நான் நம்புகிறேன். (இந்த விஷயத்தை விஸ்தா ரமாக எனது "ஸ்ருஷ்டிவாத" மென்னும் நாளைய உபந்நியாசத்தில் சொல்வேன்.)

இன்னும் சில மஹாத்மாக்கள் ஜைனர்கள், வேதத்தை நம்புவதில்லை யாகையால் அவர்கள் மதம் நாஸ்திகமதமென்று சொல்கிறுர்களாம்:—

இத்தகைய வார்த்தையைக் கேட்கும் போது நமக்கு நகைப்பு வராம லிருக்கவில்லை. ஜைனர்கள் வேதத்தை நம்புவதில்லை யென்பதை எந்த விசார சூன்யன் அவர்களுக்குச் சொல்லி யிருக்கிறுனே அது தெரியாது. ஜைன மத தத்வங்களெல்லாம் துவாதசாங்க வேதமூலமாகவே பிரதிபாதிதமாக இருக் கின்றன. வேதமூலமின்றி ஒரு சப்த மேனும் பிரமாண மல்லவென்று சொ ல்லும் ஜைனமத வாதம் நிச்சலமாக விருக்கிறது. "யஸ்மாத்வேத பாரம்பரா ஸமுதிதா" என்றதில், பரமாத்மனது (ஸர்வஜ்ஞனை அர்ஹத்பரமேஷ்டி களின்) குணவர்ணனை செய்யும்போது 'இந்த லோகத்தில் ஒவ்வொரு கிருத யுகத்திலேயும் ஸர்வக்ஞனுலே வேதம் பிரகடனப் படுத்தப்படுகிறது, என்பதை ஜைனமதத்தில் ஸ்வல்ப பரிசிரமமுள்ளவன்கூடத் தெரிந்து கொண்டிருக்க

லாம். நித்யமும் பாரத வர்ஷத்திலும், பிரதி பிராந்தியத்திலும் இருக்கும் ஜைன தேவாலயங்களில் மேற் சொன்ன துவாதசாங்கவேத பூஜை நடந்து கொண்டிருக்கிறது. அந்த பூஜையின் ஆஹ்வான மந்திரத்தைக் கவனித்துப் பாருங்கள்.

கூவெளர-ஙிஷெயா நவீரா நஷொஷா நமெஸஷவிஹீவி-ஹித ப்ரகாஶாய । ப்ரகாஶிதாய அர்ஹதே ப்ரயதே ப்ரணாமம் ப்ரதேய த்வாதஶ திவ்ய வேதாய ॥ என்பது மந்திரம். இத்யாதி வேத சப்தத்திற்கு அர்த்தமும், நிஷ்பத்தியுமாவன:— வேத என்னும் சப்தத்தில், "வித்" "ஜ்ஞானே" என்னும் தாதுவிற்கு "கஞ்" என்னும் பிரத்யயம் பரமாக உண்டாகிறது. "ஜ்ஞான ஜனகவசனம் அதவா ஜ்ஞான போதக சப்த" என்பதே வேத சப்தத்திற்குச் சரியான அர்த்தம்: மேதினீ கோசத்தில் "ஸ்ருதெளச வ்ரதேச" என்பதாகவும் வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் "யதார்த்தவஸ்து ப்ரதிபாதக ஶப்தஸந்தர்ப்ப வாக்யம்" என்பதாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. "வஸ்துஸ்வரூப விநிஶ்சித யதார்த்த ஜ்ஞாபக ஶாஸ்த்ரம்." என்பதாக பௌராணிகர்கள் சொல்கிறார்கள். ஜைனாகமத்திலேயும் மேற் சொன்னபடியே இன்னும் விசதமாக வேதத்தின் அர்த்தமும், வேதத்தின் பிராதுர் பாவமும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

தீர்த்தங்கரர்கள் ஸர்வக்ஞாவஸ்தையில் சதுர்முகங்களினாலும் அனக்ஷராத்மகமாகிய திவ்ய த்வனியினால் வேதங்களை லோகத்திற்கு பிரகடனஞ் செய்கிறார்களென்றும், அந்த வேதங்களை கணதர பரமேஷ்டிக ளென்னும் மஹா ஜ்ஞான நிதிகளாகிய ரிஷிகள் இந்த லோகத்தில் அக்ஷராத்மகங்களாக விவகரிக்கிறார்களென்றும், இப்படியே குரு பரம்பரையினாலே லோகத்தில் வேதம் பிரகடனமாகிறதென்றும் ஜைனாகமத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சுருதி வேதம், சப்த பிரம்மம் ஆகிய இவைகளெல்லாம் வேதத்தின் பரியாய சப்தங்கள். இந்த சப்தங்களெல்லாம் ஆங்காங்கே ஜைன கிரந்தங்களில் உபயோகப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. இதர ஆர்யர்களின் கிரந்தங்களிலும் அவர்கள் இதே சப்தங்களை உபயோகித்திருக்கிறார்கள்.

ஶ்ருதி: ஸூந்ருதம் ஆஜ்ஞாப்தவசோ வேதாங்கம் ஆகம: ।
ஆம்நாயஶ்சேதி பர்யாயா: ஶாஸ்த்ரஸ்ய ஸூரிபி: ॥

என்பது ஸ்ரீ ஆதிபுராணம் 21 அத்தியாயம், 136 ஸ்லோகம். இதன்படி ஸ்ருதி, ஸூந்ருத, ஆஜ்ஞா, ஆப்தவச:, வேதாங்க, ஆகம, ஆம்னய ஆகிய இந்த சப்தங்களெல்லாம் வேதத்தின் பரியாயங்களாகின்றன. மேலும்,

ஶ்ருதம் விஹிதம் வேதோ த்வாதஶாங்கம் அகல்மஷம் ।
ஹிம்ஸோபதேஶி யத்வாக்யம் ந வேதோ(அ)ஸௌ க்ருதாந்தவாக் ॥

என்பது ஸ்ரீ ஆதி புராணம், 39 அத்தியாயம், 22 ஸ்லோகம். இதில் ஸர்வக்ஞபிரணீதமும் பவித்ரமுமான த்வாதசாங்கங்களுள்ள ஸ்ருதமே நிஜமான வேதம்; ஹிம்ஸையை உபதேசிக்கிறது வேதமல்ல; அது எமனுடைய வாக்கியம் என்பன சொல்லப்படுகின்றன.

இவற்றை யுணர்ந்தால் ஜைனமதத்தில் வேதம் மஹா பூஜ்யமானது என்னும் விஷயத்தில் இன்னும் விவாத மிருக்குமோ? என்றும் இருக்க முடியாது. இப்படி யிருந்தும், துர்வாதமென்னும் நமைச்சலால் தாளமுடியாத சில விசித்ர பரிணாமமுள்ள ஜனங்கள், அவர்கள் வேதமென்று பெயரிட்டிருக்கும் ஏதோ ஒரு புஸ்தகத்தில் சொல்லி யிருக்கும் ஆசாரணைகளை (ஒழுக்கங்களை ஜைனர்கள் ஆசரிப்பதில்லை என்றும், அவைகளில் சொல்லி யிருக்கும் அனேக வார்த்தைகளை ஜைனர்கள் ஒப்புக்கொள்வ தில்லையென்றும் கோபத்தினால் மெய்ம்மறந்து 'ஜைனர்கள் நாஸ்திகர்கள்' என்று அதிக தைரியத்தோடு சொல்வதற்கு முந்துகிறார்கள். இவைகளெல்லாம் பூர்வாபர விசாரமில்லாமல் சொல்லும் வார்த்தைகளாக இருக்கின்றன.

எவனாகிலும் தான் சொல்லும் வார்த்தையை மற்றொருவன் ஒப்புக்கொள்ளாமலிருந்தாலும், தன்னடத்தையைப் போல் மற்றொருவன் நடக்காமலிருந்தாலும் அவனை நாஸ்திகனென்று கூப்பிடுவதானால் பிரதி ஒவ்வொருவனும் தன் மார்க்கத்துக்கு உட்படாதவனை நாஸ்திகனென்று சொல்வதற்கு இந்த மஹாசயர்களே வழிகாட்டிகளாக ஆகிறார்களென்று ஏற்படுகிறது.

இங்குக் கூறி வந்த விஷயங்களால், ஜைனமதாவலம்பிகள், பரலோகத்தையும், புண்ய பாபங்களையும், இவைகளின் பலன்களாகிய சுகதுக்கங்களையும், பவித்ர பரமாத்மனாகிய கடவுளையும், கடவுளின் வசனரூபமான பரிசுத்த வேதங்களையும், நித்ய சுகஸ்வரூபமும், அழிவில்லாததுமான கைவல்யத்தையும் நம்புகிறவர்களென்பது தங்களெல்லோருக்கும் ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிகிறதல்லவா? இதுமட்டுமல்ல. இத்தகைய நம்பிக்கை ஜைனர்களிடத்தில் மிகவும் திடமாக விருப்பதால் ஆஸ்திக மதாவலம்பிகளுக் கெல்லாம் ஜைன மதாவலம்பிகளே முதன்மை பெற்றவர்களென்று சொன்னாலும் அது அதிசயோக்தியாகமாட்டாது. 'கடவுள்' என்று சொல்லிக் கொள்வதற்கு வேண்டிய எல்லா லக்ஷணங்களும், குணங்களும், ஸர்வக்ஞ வேதத்தில் பரிபூர்ணமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அப்படியே வேதமென்று சொல்லிக் கொள்வதற்குத் தக்க குண லக்ஷணங்களை ஸ்ரீ ஆர்ஹந்திய வேதமானது பெற்றிருக்கின்றது.

ஜீவாத்மர்கள் தங்கடங்கள் பாபங்களுக் கனுசாரமாக பரலோகங்களில் (மறு பிறப்பில்) துர்க்கதியை யடைந்து துக்கங்களை அனுபவிக்கிறார்களென்றும், புண்யங்களுக் கனுசாரமாக பரலோகத்தில் சத்கதியை யடைந்து அனேக விதமான விஷய போகங்களையும், அதிகாரம், சுந்தரவடிவம், தீர்க்காயுஷ்யம் முதலான சாம்ஸாரிக (அப்யுதய) சுகங்களை அனுபவிக்கிறார்களென்றும், அந்த பாப புண்யங்களென்னும் பந்தத்தை சம்யக்தர்சன, சம்யக்

ஞான, சம்யக்சாரித்ரங்களென்னும் பலமான ஸஸ்திரத்தினால், கத்தரித்து நித்ய சுகத்தை (அதாவது முக்தி சுகத்தை) அடைகிறார்களென்றும் ஜைன வேதங்கள் கம்பீர நாதத்தினால் கோஷித்துக்கொண் டிருக்கின்றன.

ஐயா ஸஜ்ஜனர்களே! பரலோகமென்பது (மறுபிறப்பு) இருக்கிறது; அங்ஙன மிருக்கும் பரலோகத்தை இல்லை யென்று சொல்பவனும், அப்படியே கடவுள் இருக்கிறார்; அவ்வாறு இருக்கும் கடவுளை இல்லை என்று சொல்பவனும், மேலும் பாப புண்யங்கள் இருக்கின்றன; அவைகளின் பலன்களாகிற துக்கசுகங்களை ஜன்மாந்தரத்தில் ஜீவன்கள் அனுபவிக்கிறார்களென்பதும் இருக்கிறது; அப்படி யிருந்தும் இவைகளை இல்லை என்று சொல்பவனும் நாஸ்திகன் என்பதாக ஆஸ்திக நாஸ்திக பரிசோதகர்களின் நிர்ணயமாக இருக்கிற தென்பது, இது வரையில் நான் சொல்லிக் கொண்டு வந்த வார்த்தைகளால் தங்கள் எல்லோருக்கும் நன்றாகத் தெரியக்கூடு மல்லவா? இப்படி யிருக்க ஆஸ்திகத்துவத்திற்கு வேண்டிய சமஸ்த லக்ஷணங்களை ஜைனமதம் பெற்றிருந்தும், ஜைனமதம் நாஸ்திக மதமென்று யாராகிலும் இன்னும் சொல்வதானால் யுக்திபிரமாணங்களினால் சித்தமான ஜைன மதத்தின் ஆஸ்திக்யத்தை அவன் இல்லை என்று சொன்னதாக ஏற்படுகிறது இப்போது நீங்களெல்லோரும், பின்னர் இந்த உபந்யாசத்தைக் கேட்பவர்களும், காலாந்தரத்தில் இதைப் படிப்பவர்களும் உங்கள் மனதை அதிக சாவதானமாக வைத்துக்கொள்ளுங்கள்; இருப்பதை இல்லை என்று சொல்பவன் நாஸ்திகனாகிறானென்பது மேலே விவரித்தபடி உங்களெல்லோருக்கும் சம்மதமான தல்லவா? அப்படியானால் ஜைன மதத்தில் துர்ஜயமான (ஜெயிக்கமுடியாத) ஆஸ்திகத்வம் இருந்தும் இல்லை என்று பிராந்தியினால் ஒருவன் சொன்னால் அவன் இருப்பதை இல்லை யென்று சொன்ன மஹா அபராதத்திற்காக அவனை நாஸ்திக சிரோமணி யென்று நீங்களெல்லோரும் கூப்பிடவே கூப்பிடுவீர்கள்.

பவ்ய பாந்தவரே! ஜைனதர்மம் நாஸ்திக தர்மமல்ல (Jainism not atheism) என்னும் விஷயத்தில் நான் பிராரம்பித்த இவ்விஷயத்தை இத்துடன் முடிக்கிறேன். இப்போது அதிக அவசியமான சில விஷயங்களைச் சொல்வதற்கு சொற்ப சமயத்தை மட்டும் எனக்குக் கொடுக்கவேண்டு மென்று அக்ராசனரவர்களையும் சபையோர்களையும் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

சில ஆதுனிக (நவீன) மஹாசயர்கள் இந்தக் காலத்தில் இத்தகைய தர்ம விசார தத்வவிசார ஸதாசார உபதேச முதலானவைகள் அவசியமில்லை யென்றும், லோகோன்னதிக்கு வேண்டிய விஷயங்களே அவசியமாக விருக்கின்றன வென்றும், சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்பேர்ப்பட்டவர்களில் ஒருவரை ஸம்போதித்துக் கீழ்சொல்லும் விதமாகச் சமாதானப் படுத்துவோமாக: மேலும் தர்மாமிருத விருஷ்டி (மழை) இல்லாமல் உலர்ந்து போயிருக்கும் அவனது ஆத்ம னென்னும் ஸ்வர்ண பூமியிலும் ஸத்தர்மத்தின் ஸேசனையால் (நினைக்கப் படுதலால்) சத்விசாரமென்னும் நூதனமான முளைகள் முளைக்கும் படி செய்வோமாக. எப்படி யெனில் ஐயா! இந்த லோகத்திலும் பரலோகத்

திலும் நீ சுகியாக இருக்கவேண்டுமானால் தர்மமே சாதனமாக விருக்கிறது; தர்ம சூன்யன் எங்குப் போனாலும் துக்க பரம்பரைகள் அவனைத் தொடரும். தர்ம ரஹிதனாகிய பாபி இந்த லோகத்தில் எவ்வித காரியத்தைச் செய்தாலும் அதில் ஜெய மடைவதில்லை. எல்லாப் பிராணிகளின் ஜீவனத்திற்கு ஸ்வாஸோச்வாசம் எப்படி மூலாதாரமாக விருக்கிறதோ அப்படியே ஜகத்திலுள்ள சகல பிராணி வர்க்கத்தின் சுக சம்பத்துக்களுக்கு தர்மமே மூலகாரணமாக விருக்கிறது. தார்மிகப் பிராணி (தர்மத்தோடு கூடிய ஜீவன்) பூர்வ ஜன்மத்தில் தனது ஆத்மனென்னும் க்ஷேத்திரத்தில் தர்மத்தின் விதையை விதைத்திருப்பதனால் அதின் பலனை அனுபவிப்பதற்கு இப்போது சம்பத் யுக்தமான வம்சத்தில் ஜனித்து ஜன்மம் தொடங்கி ஆரோக்ய முள்ளவனாகவும், திடசரீரனாகவும், ஸர்வரின் ப்ரீதிபாத்திரனாகவும், இருந்து பரோபகார முதலான சத்காரியங்களைச் செய்து ஆயுக்ஷயாவஸானத்தில் சமாதான சித்த முள்ளவனாக பகவத் ஸ்மரணையுடனே இந்த ஜடதேகத்தை நீக்கி இங்கு நட்ட சத்தர்மமென்னும் விதையினின்றுண்டான ஸ்வர்க்காதி சுகங்களை அனுபவிப்பதற்கு அவனது புண்யமூர்த்தியான ஆத்மன் லோகாந்தரத்தை அடைந்தாலும் அவனது ஜடதேகம் இந்த லோகத்தில் பஸ்மீ பூதமாகக் கழிந்துபோய் விட்டாலும் அவனது ஸத்கீர்த்தி என்னும் விலக்ஷணமாகிய விசித்ரதேகம், ஸர்வாது சிரவணங்களுக்கும் மனதுக்கும் சந்தோஷப் படுத்துவதாக இந்த லோகத்தில் சிரஸ்தாயியாக விருக்கும். அதார்மீகனான (அதர்மனான) பாபியோவெனில் பூர்வ ஜன்மத்திலும் தர்ம சூன்யனாகி அல்லது பாபியாகி பாபமென்னும் பீஜத்தைத் தனது ஆத்மனென்னும் களர்பூமியில் விதைத்து அதன் பலன்களான துக்கங்களை அனுபவிப்பதற்கு இந்த லோகத்தில் துஷ்ட வம்சத்திலோ, அல்லது நீச குலத்திலோ, தரித்திர குலத்திலோ ஜனித்து ஜனனந் தொடங்கி துஷ்டனாகவும், துக்கியாகவும், குரூரனாகவும், வியசனியாகவும் ஸர்வ கண்டகனாகவும், சத்தர்ம துரோகியாகவும், விருத்தி யடைந்து அந்தியத்தில் இந்த லோகத்தை விட்டுப்போனாலும் (இறந்து போனாலும்) அபகீர்த்தி யென்னும் பயங்கரமான தேகத்தை இன்னும் லோகத்திற்குத் தொந்தரவை யுண்டாக்குவதற்கு விட்டுப் போகிறா னல்லவா?

ஆகையால் எல்லாவிடங்களிலேயும், எல்லாக் காலத்திலும், எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் எவ்விதமான உன்னதியாகிலும் தர்மத்தை விட்டு ஆகல் முடியாது. ஆகையால் இந்தக் கலிகாலத்திலும் லோகோன்னதிக்குக் கூட தர்ம விசாரமும், தர்ம ஸேவனையும், பாபத்தியாகமும் அவசியமாக விருப்பதால் உங்களுடைய தர்ம துரோக சிந்தனையை விட்டு விடுங்கள். மேலும் தர்மத்தை விடாமல் ஆஸ்ரயத்துக் கொண்டே எல்லா லோகோன்னதியான காரியங்களையும் செய்து கொண்டிருங்கள். இவைகளே எனக்குச் சமாதானம்.

ஐயா மஹாமதிகளே! தர்மத்தின் மஹத்வ விஷயமாக ஞானிகளாகிய பெரியோர்களின் ஒன்றிரண்டு பவித்ரமான வசனங்களை ஸ்மரித்து எனது பாஷணையைப் பூர்த்தி செய்வதற்குத் தங்கள் சம்மதியைக் கேட்கிறேன்.

“𑌯𑌥𑍋𑌪𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌧𑌾𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌵𑌤𑍍 𑌯𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌫𑌲𑌿𑌤𑌾𑌯 𑌹𑍋𑌮
𑌉𑌪𑌭𑍁𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑍇 𑌬𑍀𑌜𑌾 𑌧𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾 𑌯𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌕𑍃𑌷𑍀𑌵𑌲 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍀𑌜𑌵𑌤𑍍”

என்றபடி பூர்வ ஜன்மத்தில் தர்மமென்னும் விதையை நட்டு, இந்த ஜன்மத்தில் சுக சம்பத்துக்க ளென்னும் பலன்களை அடைந்திருப்பவன் இங்கும் தர்மமென்னும் விதைகெடாமல் அதை ரக்ஷித்துக்கொண்டே போகங்களை அனுபவிக்க வேண்டும். ஒரு கிருஷிகன் விதைக்கும் காலத்தில் தன் நிலத்தில் விதையை விதைத்து அறுவடை காலங்களில் பயிர்களை அறுத்து எதேஷ்டமாக தான்யத்தை ஸம்பாதித்தாலும், முதலில் மறு பசலிக்கு வேண்டிய நல்ல விதையை உலர்த்திப் பிரத்யேகமாக வைக்கிறானல்லவா?

𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌾𑌮𑌣𑍇𑌰𑌪𑌿।
𑌅𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑍍𑌯𑌮𑌸𑌂𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌫𑌲𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌦𑌵𑌾𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇॥

என்றபடி கல்பவிருக்ஷத்தை ஆஸ்ரயித்தவர்கள், தமக்கு இன்ன பலன் வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டால்தான் அது கிடைக்கும். ஆனால் சத்தர்மமென்னும் கல்ப விருக்ஷம் அப்படி வேண்டாமலே அற்புதமான பலன்களைக் கொடுக்கிறது. சிந்தாமணியை நானாப் பிரயத்தினத்தினால் அடைந்தவர்களும் அதைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு தமக்கு இன்ன காரியம் சித்திக்க வேண்டுமென்று சிந்தித்தால் மட்டும் அந்தக்காரியம் சித்திக்குமென்று சொல்கிறார்கள். ஆனால் ஸத்தர்மமென்னும் சிந்தாமணியானது எந்த மஹாத்மாவினிட மிருக்கிறதோ அவனுக்கு இந்த லோகத்திலேயும், பரலோகத்திலேயும் சிந்திக்காமலே அனேக அற்புதமாகிய அப்யுதய நிஸ்ரேயசென்னும் (அதாவது இகலோக சுகம் மோக்ஷசுகம் என்னும்) ஆனந்த சாகரத்தில் ஆத்மனை விளையாடச் செய்வதான மஹா பலன்கள் உண்டாகின்றன.

ஐயா காஞ்சீபுர நிவாஸிகளாகிய ஜைன பாந்தவர்களே! நீங்கள் ஸத்தர்மாபிமானிகளாகி லோகோபகார மானதும், சர்வ பிராணிகளுக்கும் ஹிதங்கரமானதுமாகிய இந்த ஸ்ரீ ஆர்ஹந்திய தர்மத்தை பிரசாரம் செய்வதற்குச் செய்யும் பிரயத்தினங்கள் மிகவும் ஸ்தோத்திரார்க்கமானது. இத்தகைய பிரயத்தினங்கள் ஸர்வக்ஞ வீதராக ஸ்ரீமதர்ஹத் பரமேஸ்வரனது கருணா கடாக்ஷத்தினால் விருத்தி யாகட்டும்.

சில சமயங்களில் நமது பாரத வர்ஷத்தில் மத சம்பந்தமான கோர விபத்துக்கள் சம்பவித்தது தங்களெல்லோருக்கும் தெரியாத விஷயமல்ல. ஒரு ராஜன், ஒரு மதத்தை அவலம்பித்துக்கொண்டு அந்த மதஸ்தாபகனது பிரேரணையினாலோ அந்த மதாவலம்பிகளில் முக்கியஸ்தர்களின் பிரேரணையினாலோ அல்லது சுவாபிமானத்தினாலோ இதர மதாவலம்பிகளை துவேஷித்து அவர்களுக்கு நானாவித தொந்தரவுகளைக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தான். ஒரு சமயம் ஒரு மதாவலம்பியான ராஜன் இதர மதஸ்தர்களின் தேவாலயங்களையும் ஆயிரக்கணக்காக நிஷ்காரணமாக நாசம் செய்தும், அவர்களின் மத சாஸ்திரங்களை

த்வம்ஸப்படுத்தியும், நிரபராதிகளான அந்த ஜனங்களை தன் தேசத்தினின்றும் வெளிப்படுத்தினதுமன்றி, அந்த ஜனங்களையும் கூட சமூலமாக நாசம் செய்யவேண்டுமென்று பிரயத்தினப் பட்டுமிருந்தான். இன்னும் அநேக வித அநியாய பிரவர்த்தனைகள் (சம்பவங்கள்) இந்த நமது பாரத வர்ஷத்தில் சில காலம் நடந்துகொண்டிருந்தன வென்பது நம்மெல்லோருக்கும் தெரிந்திருக்கிறதல்லவா? நமது பிரிட்டிஷ் ஸாம்ராஜ்யத்தின் குடையின் கீழ் விச்ரமித்துக்கொண்டிருக்கும் நமக்கு மேற்சொன்ன அநியாயங்கள் எப்போதும் சம்பவிக்காது. நாமெல்லோரும் நம்முடைய தர்மங்களை நிர்ப்பயமாகக் கைக்கொண்டிருக்கலாம். நம்மிஷ்டம் போல் நமது தர்மங்களை உன்னதத்திற்குக் கொண்டுவரலாம். பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்ய மென்னும் வஜ்ர பஞ்சரத்தில் (கூண்டில்) வைக்கப்பட்டிருக்கிற பாரதேயராகிய நமக்கு மதத்வேஷ மூலமாக உண்டாகும் மஹாதனர்த்தங்கள் கெடுதியை உண்டுபண்ணா. பவ்ய சுரோத்ருக்களே! சகல தர்மாவலம்பிகளையும் சமதிருஷ்டியினால் பரிபாலிக்கும் பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்திற்கு கனம் உண்டாக வேண்டுமென்று நாமெல்லோரும் ஏக மனதினால் பகவந்தனை பிரார்த்திப்போமாக.—இதன் மூலமாக நம்முடைய ஆங்கிலேய சார்வ பௌமருக்கும் அவர்களது வம்சத்திற்கும் சர்வாப்யுதயங்கள் உண்டாகட்டும்; அவரது பிரஜைகளிடத்தில் சாந்தியும், பரஸ்பர பிரேமமும், ராஜபக்தியும், தயாமய தர்மமும் நிலைக்கொள்ளட்டும்.

ஓம் ஶாந்தி:.

காஞ்சிமா நகரின்கண் கூடிய ஜைன மஹா சபையில் மைசூர் ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ நேமிசாகரவர்ணி சுவாமியாரவர்கள் இரண்டாம் நாள் (3-10-20-ல்) செய்த உபன்னியாசத்தின் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு:—

சிருஷ்டி வாதம்.

கனவான்களே!

இன்று நான் ஸ்ருஷ்டிவாதமென்ற விஷயத்தைக் குறித்துத் தங்களபேக்ஷைபின்படி எனது உபந்யாசத்தை ஆரம்பிக்கிறேன். பிரதமத்தில் ஆஸ்திகராகிய தங்கள் பெரியோர்களின் பத்ததியின்படியே ஸர்வ சம்மதமான ஸ்ரீ பகவானது பரிசுத்தமான குணங்களை ஸ்துதிக்கிறேன்.

“தஜ்ஜயதி பரம் ஜ்யோதி: ஸமம் ஸமஸ்தைரநந்தபர்யா
யை:। தர்ப்பணதல இவ ஸகலா ப்ரதிபலதி பதார்த்தமாலி
கா யத்ர॥

இதன் பொருளாவது:—“எந்த பரமாத்மனது உத்கிருஷ்டமும் ஞானமயமுமான தேஜோ ராசியில், “சமஸ்த ஜெகத்திலுள்ள சராசர வஸ்துக்களும், அவைகளின் மூன்றுகால, (இறந்தகாலம் நிகழ்காலம் எதிர்காலம்) சம்பந்த

மாகிய பர்யாயங்களுடனே (மாறுதல்களுடனே) ஸ்வச்சமான கண்ணாடியில் அதற்கெதிர்ப்பட்ட வஸ்துக்கள் காணப்படுவதைப்போல் ப்ரதிபலிக்குமோ அந்த பரமாத்மனது ஞானஜ்ஜோதியானது சர்வோத்க்ருஷ்டமாக விளங்கட்டும்; அதாவது: பரமாத்மனது பரிசுத்த ஞான ஜோதியானது ஸதா காலமும் ஒரே விதமாகப் பிரகாசித்துக்கொண் டிருக்கட்டும்" என்பதாம்.

இவ்விடத்தில் பரமாத்மனை ஸ்தோத்ரம் செய்வதைவிட்டு, பரமாத்மனது ஞானஜ்ஜோதி ரூபமான குணத்தைமட்டும் ஸ்துதிப்பதற்குக் காரண மென்னென்று சிலர் யோசிக்கலாம். எந்த குணமும் திரவியங்களை (வஸ்துக்களை) விட்டுத் தனியாக இருப்பதில்லை; மேலும் குணங்களின் உத்க்ருஷ்டத்தினால் தான் திரவ்யங்கள் உத்க்ருஷ்டமென்று மதிக்கப்படும். ஆதலால் இப்போது பரமாத்மனது பரமோத்க்ருஷ்டமான ஞான குணத்தை இங்கு ஸ்துதித்ததால் அந்த உத்க்ருஷ்ட ஞானகுணத்தை யுடைய ஆத்ம வஸ்துவானது உத்க்ருஷ்டமானதென்று சித்தமாகிறது; இது பற்றியே இவ்வாறு துதி கூறப்பட்டது.

மேலும் பரிசுத்த பரமாத்மனிடத்திலுங்கூட அனந்த குணங்களும் அபாரசக்தியுமிருப்பதாக ஞானிகள் சொல்லுகிறார்கள்; ஆனால் சாமான்யமாக ஆத்ம சாமான்ய லக்ஷணம் ஞானமாக விருப்பதினாலும், அந்த ஞானம் பரிபூர்ணமாக பரமாத்மாவினிடத்தில் மாத்திரமே இருப்பதாலும் அந்த ஞான குணமே இங்கு ஸ்துதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு இதைப்பற்றி தத்வ வேதிகள் (தத்வங்களை அறிந்தவர்கள்) நன்றாகக் கவனிக்கவேண்டிய மற்றொரு விஷயமுமுண்டு. அஃதென்ன வென்றால்:—

பரிபூர்ண ஞானமும் பரிபூர்ண சுகமுமாகிய இரண்டு குணங்கள் முக்கியமாக விருக்கின்றன. ஆகவே பரிபூர்ண ஞானம் எந்த பரமாத்ம னிடத்திலிருக்கிறதோ அந்த பரமாத்மன் பரிபூர்ண சுக முள்ளவனாகவு மிருக்கிறான். ஆகையால்தான் பரமாத்மனை "ஸச்சிதானந்த" மூர்த்தி என்று ஸ்துதிக்கும் வழக்கம் நம்மிடத்திலிருக்கிறது.

இனி நான் எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தைச் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறேன். இன்று நான் சொல்லவேண்டிய ஸ்ருஷ்டிவாதம் (The creation theory) என்னும் விஷயம் மிகவும் பெரிதானதென்று நினைக்கிறேன்; ஆகிலும் அடர்ந்த காட்டில் மதம் பிடித்த யானைகள் ஸஞ்சரித்துச் சரிப்படுத்தின வழிகளில் குட்டியானைகள் கஷ்டமில்லாமல் ஓடி ஆடுவதைப்போல் பரம குருவின் ப்ரசாதத்தால் பெரியோர் காட்டிய மார்க்கத்திற் புகுந்து இவ்வளவு மஹத்தான விஷயத்தை நான் தெரிந்த வரையில் தங்கள் முன் சொல்வதற்குத் தைரிய மடைகிறேன்.

மஹானுபாவர்களே!

ஒரு ஜட்ஜானவர் (நியாயாதிபதி) தாம் விசாரிக்கத்தொடங்கும் கேஸின் (வழக்கின்) உண்மைகளைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டு

மானாலும், சத்தியத்திற்குச் சரியாகத் தீர்ப்புச் செய்யவேண்டு மானாலும் அவர் பக்ஷபாத மில்லாதவராக இருக்க வேண்டும். பாருங்கள்!

ஒரு ஜட்ஜிக்கு முன் இராம னென்ற வாதி கோவிந்த னென்ற பிரதி வாதியின் மேல் ஒரு கேஸைக் கொண்டுவந்தானென்று வைத்துக்கொள் வோம். இந்த வாதி ஜட்ஜுக்கு ஏதோ ஒரு காரணத்தினால் ப்ரீதி பாத்ர னாக (அன்பிற் குரியவனாக) விருக்கிறான்; ஜட்ஜியினிடத்தில் பிரதிவாதி தனக்கு ஸாதகமாகிய உண்மையான சாதனங்களை எவ்வளவு ஆஜர் படுத்தியும் ஜட்ஜியின் மனது வாதியின் நன்மைக்குச் சார்பாக விருப்பதால் பிரதிவாதியின் ஸாதனங்கள் அவனுக்கு விருத்தமாகவே தோன்றும். அப்படியே பிரதிவாதி பக்கத்து சாக்ஷிகள் ஸத்யமான வசனங்களைச் சொன்னாலும் இந்த பக்ஷ பாதமென்னும் அந்தகாரத்தினால் மறைக்கப்பட்ட ஜட்ஜி ஸத்யத் தைக்கண்டு பிடிப்பானோ? அதுமட்டு மல்ல. உண்மையைச் சொல்லும் பிர திவாதி சாக்ஷிகளின் மேல் இந்த ஜட்ஜி அதிகமாகக் கோபித்துக் கொள்ள வும் கூடும். அப்படியே தனது பக்ஷபாத மென்னும் துரபிப்பிராயத்திற்கு எதிராக நியாயமாக வ்யவகரிக்கும் வக்கீல்கள் பேரிலும் இந்த ஜட்ஜி ஒவ் வொரு ஸமயங்களில் கோபித்துக் கொள்வது முண்டு.

இதே அவஸ்தை, ஸத்யதத்வங்களை விசாரித்து நிச்சயிக்க வேண்டு மென முற்படும் மனிதர்களையும் ஆக்ரமிக்கிறது. எப்படி யெனில், ஒரு மனிதன், தான் ஏதோ ஒரு மத மென்பதைக் கைக்கொண்டு அதற் கனுகுணமாக ஒரு பெயரை வைத்துக்கொண் டிருக்கலாம். இப்போது அந்த மனிதனை அந்த மதத்தினிடத்தில் அல்லது தான் வைத்துக்கொண்ட பெயரினிடத்தில் பக்ஷ பாதம் ஆகர்ஷித்துக்கொண்டிருக்கலாம். அல்லது தான், யாராகிலும் ஒருவரை குருவாக வைத்துக்கொண்டு அவர் சொன்ன வார்த்தைகளையும் போதித்த போதனைகளையும், உண்மையானவைகளா அல்லவா வென்று ஆராயாமல் கேவலம் "அந்த குரு தன்னவன்" என்ற பக்ஷபாதத்தினால் குறுகிய விசார முள்ளவனாகி தன் ஸத்ய விசாரத்தை, யதார்த்த ஸ்திதியைக் கண்டு பிடிப்பவர்களின் முன் வ்யவகரிக்காமல் தன் ஆத்மனது அபார சக்தியை மலினஞ் செய்துகொண்டு ஆத்ம வஞ்சனையைச் செய்து கொள்ளுகிறான். இந்த லோகத்தில் இதர வியாபாரங்களிலுங்கூட கேவலம் ஸத்விசாரமின்றி துஷ்பக்ஷபாதமென்னும் பாசத்தினால் கட்டப்பட்டவர்கள் பசுக்களைப்போல் பரவசராகி அனர்த்த பரம்பரைகளுக்கு இலக்காய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள். விசார சூன்யமான பக்ஷபாதங்களினால் மிகவும் ஹானியுண்டாகு மென்பதற்கு இவ்வளவு வார்த்தைகள் போதுமென்று நினைக்கிறேன்.

மஹாசயர்களே!

முன் சொன்ன பிரகாரம் ஸத்புருஷர்களாகிய நீங்கள் இப்போது நான் சொல்லப்போகும் வார்த்தைகளில் ஸத்யாம்சங்க ளெவை என்பதைப் பரிசோதித்துக் கண்டு பிடிக்கவேண்டுமானால் உங்களில் ஒவ்வொருவரும் உங்களுங்கள் ஆத்மன்களை ஸத்ய பரிசோதனை செய்யும் ஜட்ஜுகளாக

பாவித்துக்கொண்டு தங்கள் தங்கள் ஆஸனங்களை நியாயாஸனங்களாக அலங்கரியுங்கள்.

இந்த உலகத்தையும் இதிலிருக்கும் ஸமஸ்த வஸ்துக்களையும் யாரோ ஒருவர் வேண்டும் போது உண்டு பண்ணியும் நினைத்த போது அழித்தும் விடுகிறார் என்று சொல்லும் மதத்திற்கு சிருஷ்டி வாத மென்று பெயர். இந்தவிஷயம் மிகவும் கம்பீரமான தென்று நான் முன்பே சொல்லி யிருக்கிறேன். அது மட்டுமல்ல; இது மிகவும் விசாரிக்கத் தக்க தாகவும் அநேக வாதகங்களினால் ஆக்ராந்த மானதுமாக விருக்கிறது.

இந்த உலகத்தில் இப்போது சிலர் மேற் சொன்னபடி ஸ்ருஷ்டி வாதத்தை ஸ்வீகரிக்கிறார்கள். இன்னும் சில மதஸ்தர்கள் இந்த சிருஷ்டி வாதத்தை அங்கீ கரிப்பதில்லை. சிருஷ்டி வாதிகளிலுங் கூட எல்லோரும் ஒரே விதமான சிருஷ்டிக் கிரமத்தைச் சொல்வதில்லை; ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமாகச் சொல்லுகிறார்கள். அவர்களில் சிலர் பரமாத்மனாகிய கடவுளொருவனே தனது இச்சாமாத்திரத்தினால் (சரீர ஹஸ்த பாதாதியவயவங்களில்லாமலே) சகல ஜெகத்தையும் உண்டு பண்ணுகிறா னென்றும், அப்படியே தான் இச்சித்த போது சகலத்தையும் நாசஞ் செய்கிறா னென்றும் சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள். இன்னுஞ் சிலர் அந்தக் கடவுள் சிருஷ்டி நிர்மாண காலத்தில் தனக்கு வேண்டியபடி சரீரங்களையுங் கூட உண்டு பண்ணிக் கொள்கிறானென்றும் சொல்லுகிறார்கள். மேலுஞ் சிலர் அந்த சிருஷ்டிகர்த்தனாகிய கடவுளுக்கு ஒரு விதமான சரீரம் எப்போது மிருக்கிற தென்றும் சொல்லுகிறார்கள். சில மதஸ்தர்கள், ஆகாசம், காலம், ஆத்மன், பரமாணு, இவை முதலானவைகள் எப்போதும் நிரந்தரமானவைகளென்றும், அவைகளைக் கடவுள் உண்டு பண்ணுவதில்லை என்றும் சொல்லுகிறார்கள். மற்றுஞ் சிலர் மேற் சொன்னவைகளையுங் கூட கடவுளே சிருஷ்டிக்கிறா ரென்று சொல்லுகிறார்கள். மொத்தத்தில் இந்த சிருஷ்டிவாத மென்பது நிஜமாகவே மஹா கலபையை (கலக்கத்தை) உண்டு பண்ணுவதாகவே இருக்கிறது. எதேனு மொரு விஷயத்தை நிச்சயிப்பதற்கு பிரமாணங்கள் வேண்டியதாயிருக்கின்றன. இந்தப் பிரமாணங்களில் பிரத்தியக்ஷ பிரமாணம், ஆகம பிரமாணம், அனுமானப்பிரமாணம் என்ற மூன்று பிரமாணங்களை பிர கிருதத்தில் இதற்கு நாம் எடுத்துக் கொள்வோம்.

பிரத்தியக்ஷ பிரமாணத்தினால் கடவுளே எல்லாவற்றையும் உண்டு பண்ணுகிறா னென்றாவது சம்ஹரிக்கிறா னென்றாவது நாம் சொல்வதற்கு முடியாதல்லவா? ஏனெனில் நமது எந்த இந்திரியத்தினாலும் இதைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு சாத்திய மில்லை.

இனி, ஆகமப்பிரமாண மென்றால் சுருதி ஸ்மிருதி முதலான விகிதப்பிரமாணங்களாம். இவைகளை நாம் எடுத்துக் கொண்டால் சிலரது சுருதிஸ்மிருதிகளிலும், மேலும் சிலர் பிரமாணமாக அங்கீகரித்திருக்கும் அவரது மதசாஸ்திரங்களிலும் கடவுள் சிருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களைச் செய்கின்றானென்றும், மற்றுஞ் சிலரது சுருதி ஸ்மிருதி முதலான மத கிரந்தங்களில் கடவுள் அப்படிச்

செய்வதில்லை என்றும் சொல்வதினல் ஆகமப் பிரமாணம் இந்த விஷயத்தில் விவாதத்தைப் பரிகரிப்பதற்கு (போக்கடிக்க) சமர்த்த முடையதாக மாட்டாது. ஆகவே இப்போது அனுமான பிரமாணம் ஒன்றுதான் இந்த விஷயத்தில் சாதகமாக நிற்கிறது.

அநுமாந (யுக்தி) ப்ரமாணம்.

அனுமான பிரமாணத்தை விவகரிக்கும் போது தாங்களெல்லோரும்சாவதான சித்தத்துட னிருக்க வேண்டுமென நான் விஞ்ஞாபித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

அனுமானப் பிரகாரம் (கடவுளே எல்லாவற்றையும்சிருஷ்டிக்கிறரென்று சாதிக்கும் கிரமத்திற்கு)“க்ஷித்யங்குராதி³கம் ஸகர்த்ருகம் கார்யத்வாத் கடவத்” என்பது சிலரது சாதனையாக விருக்கிறது. இதன்படி பூமி, விருக்ஷம் முதலானவைகள் குடம் முதலானவைகளைப் போல கார்யங்களாக விருப்பதால் யாராகிலு மொரு கர்த்தாவினல் உண்டாக வேண்டும்; இத்தகைய கார்யங்களுக்கு நம்போன்ற ஜீவாத்மன்கள் கர்த்தாவாக விருக்க முடியாது; ஆகையால் அவைகளுக் கெல்லாம் யாராகிலு மொரு கர்த்தா இருக்க வேண்டும்; அந்தக் கர்த்தாவே கடவுள் என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். இவ்விடத்தில் “ஹேதோஸ்ஸாத்ய வ்யாப்யம் ஸாதயேத்” என்றபடி மேற் சொன்ன அனுமானத்தில் பிரயோகித்த “கார்யத்வாத்” என்ற ஹேதுவானது இருக்கட்டும்; ஆகிலும் “ஸகர்த்ருகம்” என்றபடி பூமி முதலானவைகளுக்கு யாராகிலுமொரு கர்த்தா இருக்கிறரென்ற சாத்யம் இருக்க வேண்டு மென்பது அவசியமில்லை என்ற அப்பிர யோசன சங்கையைச்சிலர் செய்கிறார்கள். அப்போதுசிருஷ்டி வாதிகள், “கார்யத்வாத்” என்ற ஹேது விருந்தும் “ஸகர்த்ருகத்வ” மென்ற சாத்திய மில்லாமற் போனல் கார்ய மாத்திரத்துக்கு கர்த்தா காரண மென்ற கார்ய காரண நியமத்துக்கு பங்கம் வருவதால் “கார்யகாரண ஸம்பந்த⁴ஸம்ப⁴” மென்ற அனுகூல தர்க்க மிருப்பதால் மேற் சொன்னபடி ஹேது விருந்தும் சாத்திய மிருக்க வேண்டிய அவசிய மில்லை என்ற அப்பிரயோஜன சங்கையைச்செய்யக்கூடாதென்று சொல்லுகிறார்கள். மேலும் சிருஷ்டி வாதத்தை நிராகரிப்பவர்கள், கார்ய மாத்திரத்து கர்த்தா வேண்டியதில்லை; வித்யுதாதிகள் (மின்னல் முதலானவைகள்) கார்யரூபமாகக்காணப்பட்டாலும் அவைகளுக்கு ஒரு கர்த்தா காணப்படுவதில்லையாகையால் எல்லாக் கார்யங்களுக்கும் கர்த்தா ஒருவர் இருக்கவே வேண்டு மென்பதற்கு ஆதார மில்லாமலிருக்கிறபடியால் மேலே கர்த்துருவாதி சொல்லி இருப்பதைப்போல் “கார்யகாரண ஸம்பந்த⁴ஸம்ப⁴” ரூபமாகிய அனுகூல தர்க்க மில்லாமலிருப்பதால் கார்யரூபமாகிய ஜெகத்துக் கெல்லாம் கடவுள் கர்த்தாவென்று சொல்வது அனுமானப் பிரமாணத்தினலும் சரியல்லவென்று சொல்லுகிறார்கள்.

மேலும் இப்போது நாம் திருஷ்டாந்தமாக இந்த டேபிளை எடுத்துக்கொண்டு இதைச் செய்தது யாரென்று ஒருவனைக் கேட்டால் “அதைச் செய்தவன்

தச்சன்" என்றே நமக்குப் பிரதி உத்தரம் கிடைக்கும். இந்த மிருதங்கத்தைச் செய்தவன் யாரென்று கேட்டால் அதைச் செய்தவன் அந்த வேலைக்காரனென்றே பதில் கிடைக்கும். இந்த நாடகக் கொட்டகையை யார் கட்டினது என்று கேட்டால் அதைப் பல பேர்கூடிக் கட்டினார்க ளென்பதே சரியான பதிலல்லவா? இந்தப்பிரகாரமே அநேகமான வஸ்துக்கள் மனிதர்களாலே சிருஷ்டிக்கப்பட்டவைகளாக நமக்குத் தென்படுகின்றன. பட்டு முதலானவைகள் இதர ஜந்துக்களால் நிர்மிக்கப்பட்டவைக ளாகவே நம்மெல்லோருக்கும் தெரிந்திருக்கின்றன.

இப்போது இந்தக் காரியங்களுக்குக் கடவுள் கர்த்தாவாகிறானா வென்று விசாரித்தால் அவைகளுக்கு இதர ஜீவாத்மன்களே கர்த்தாக்களாக பிரத்தியக்ஷத்தில் காணும் போது கடவுள் கர்த்தாவென்று சொல்லுவது அனாவசிய மென்று சிலர் அபிப்பிராயப் படுகிறார்கள். இவர்க ளபிப்பிராயப் படியே பார்த்தால் எந்தப் பிராணியும் உண்டு பண்ணாம லிருக்கும் சில வஸ்துக்களுக்கே மட்டும் கடவுள் கர்த்தாவென்று சித்தமாகிறது.

இன்னும் சிலர் இப்போது மேலே சொன்ன காரியங்களுக்குங் கூட கடவுள் கர்த்தா வென்றும் இதர பிராணிகளால் செய்ய முடியாத காரியங்களுக்கும் கடவுளே கர்த்தாவென்றும் இதர மனிதர் முதலான பிராணிகளால் செய்யப்படும் காரியங்களுக்கு இந்தப் பிராணிகளும் கடவுளுமாகிய உபயஸ்தர்களும் கர்த்தாக்களென்றும் வேறு பிராணிகளால் செய்ய முடியாமல் கேவலம் கடவுளால் செய்யப்படும் காரியங்களுக்குக் கடவுளொருவரே கர்த்தா வென்றும் சொல்லுகிறார்கள். இதனால் லோகத்தி லுள்ள எல்லாக் காரியங்களுக்கும் கடவு ளொருவர் சாமான்ய கர்த்தா வென்றும் வெவ்வேறு மனிதர் முதலான ஜீவாத்மாக்களால் செய்யப்படும் வெவ்வேறு காரியங்களுக்கு அந்தந்த ஜீவாத்மன்கள் விசேஷ கர்த்தாக்க ளென்றும் சொல்லுவதாக ஏற்படுகிறது. கவனியுங்கள்!

ஐயா! ஸத்ய விசாரணை செய்வதற்கு ஜட்ஜுகளாக வீற்றிருக்கும் மஹாசயர்களே! லோகத்தில் ஏதேனுமொரு காரியத்தைச் செய்யும் பிரதியொரு மனிதனும் ஒவ்வொரு பிரயோசனத்தை அடையும் நிமித்தமாகவே அந்தக் காரியத்தைச் செய்கிறானென்பது சகலருக்கும் தெரிந்த விஷயமாக விருக்கிறது. அப்படியே ஒவ்வொரு ஜந்துக்களுங் கூட ஒவ்வொரு பிரயோசனத்தின் இச்சையினாலேயே ஏதேனுமொரு காரியத்தைச் செய்கின்றன. ஒரு எறும்பும் ஒரு பிரயோசனத்தை அடையும் உத்தேச மில்லாமல் ஒரு இடத்தை விட்டுச் செல்லாது "நிஷ்ப்ரயோஜநம் மந்தோபினப்ரவர்த்ததே" அதாவது: ஏதேனுமொரு பலாபேக்ஷை யில்லாமல் ஒரு மூடனுங் கூட எந்தக் காரியத்தையும் செய்யமாட்டான் என்ற பழமொழியைப்போல் பலனை அபேக்ஷிக்காமல் எந்த மனிதனாகிலும் அல்லது இதர பிராணியாகிலும் எந்தக்காரியத்தையும் செய்வதில்லை என்பதை விசாரபுத்தி யுள்ளவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளவே வேண்டும். கடவுள் எல்லாவற்றையும் உண்டுபண்ணுகிறா னென்று சொல்லுபவர்கள் "எந்தப் பலனை அபேக்ஷித்துக் கடவுள் ஒன்றைச் சிருஷ்டிக்கிறார்" என்ற கேள்விக்குப் பதில் சொல்வதற்குச் சித்தமாக விருக்க வேண்டும்.

(இன்னும் வரும்)